

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Velfærdsministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Dato: **16 MAJ 2008**
Kontor: Strafferetskontoret
Sagsbeh: Jean Elisabeth Hørdum
Sagsnr.: 2008-730-0672
Dok.: JEE41057

Velfærdsministeriet har anmodet om et bidrag til besvarelsen af spørgsmål nr. 311 af 10. april 2008 fra Folketingets Socialudvalg (SOU alm. del).

Spørgsmålet lyder således:

”Ministeren bedes kommentere artiklerne vedrørende hjemløse og deres udslusning fra fængslerne Hus Forbi, nr. 72, april 2008 – herunder spørgerens forslag om at opgradere herbergerne til at være en del af udslusningen. Hvilke konkrete forslag har ministeren til en løsning af dette problem?”

Justitsministeriet kan i den forbindelse oplyse følgende:

Efter straffelovens § 38, stk. 1, kan løsladelse på prøve finde sted, når to tredjedele af straffetiden, dog mindst to måneder, er udstået. Løsladelse på prøve forudsætter dog, at den dømtes forhold ikke gør prøveløsladelsen utilrådelig, at der er sikret passende ophold og arbejde eller andet underhold, og at den pågældende erklærer at ville overholde de vilkår for løsladelsen, som fastsættes. Dette følger af straffelovens § 38, stk. 5.

Umiddelbart efter at en person indsættes i et arresthus eller fængsel, tilbydes en såkaldt indsættelsessamtale, som blandt andet tager udgangspunkt i den aktuelle sociale situation, herunder boligsituationen. Har den indsatte ikke nogen bolig eller er ved at miste en nuværende, er det – alt efter den indsatte eget ønske – et centralt punkt i en kommende handleplan. Indsatsen består typisk af opskrivning i relevante boligselskaber, udredning af diverse udeståender i relation til boligen mv. samt råd og

Socialministeriet

19 MAJ 2008

Socialfagligt Center

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

vejledning om diverse praktiske udfordringer vedrørende fremskaffelse/bevarelse af en bolig.

Kriminalforsorgens praksis har som udgangspunkt hidtil været, at ophold på et herberg/forsorgshjem ikke er at regne for passende ophold. Risikoen for recidiv vejer tungt, når spørgsmålet om prøveløsladelse vurderes, og erfaringen igennem mange år viser, at løsladelse til en § 110-institution som udgangspunkt ikke er hensigtsmæssig. (Betegnelsen ”§ 110-institution” relaterer sig til servicelovens § 110, hvorefter kommunalbestyrelsen er forpligtet til at sørge for, at der er et tilstrækkeligt antal pladser til midlertidigt ophold til personer med særlige sociale problemer, hvortil der ydes støtte, omsorg og efterfølgende hjælp. Denne opgave udføres af de såkaldte § 110-boformer, som består af forsorgshjem, herberger og beskyttede pensionater).

Kriminalforsorgens praksis skyldes primært den omstændighed, at der traditionelt er en koncentration af personer med en socialt belastet baggrund på denne type institution, som ikke udgør et hensigtsmæssigt netværk i en løsladelsessituation.

Det skyldes også den omstændighed, at prøveløsladte personer kan fraflytte institutionen umiddelbart efter ankomsten, uden at det får konsekvenser.

Derudover skyldes det i en vis udstrækning, at en del af institutionerne har den praksis, at man ikke indgår aftaler på forhånd, da man principielt ikke har ventelister. Det har den konsekvens, at en prøveløsladelse i disse tilfælde ikke kan planlægges med den pågældende institution som samarbejdspartner. Dette gælder eksempelvis Fyn og flere store institutioner i Københavnsområdet.

En rundspørge blandt de lokale afdelinger af Kriminalforsorgen i Frihed viser i overensstemmelse hermed, at antallet af løsladelser til § 110-institutioner er meget begrænset.

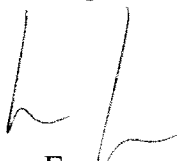
Den aktuelle rundspørge viser endvidere forskellige opfattelser og erfaringer med, hvorvidt ophold på en § 110-institution er hensigtsmæssigt eller ej. Nogle erfaringer har rent faktisk vist, at et ophold på et herberg har været mere hensigtsmæssigt end et ophold hos en bekendt, der har givet tilladelse til ophold i forbindelse med prøveløsladelse. Dette begrundes med, at den hjælp og støtte, der gives på nogle af disse instituti-

oner, alt andet lige er af en sådan karakter, at indflydelsen fra det øvrige klientel i disse tilfælde ikke bliver altafgørende for, hvorvidt det lykkes for den pågældende at holde sig kriminalitetsfri efter løsladelsen.

I andre tilfælde har opholdet været direkte medvirkende til, at indsatte har recidiveret hurtigt til kriminalitet og eventuelt misbrug. Der er således betydelig forskel fra institution til institution på den støttende indsats, der ydes i relation til personer, der står i en sårbar løsladelsessituation, og der er angiveligt også forskelle kommuner og landsdele imellem.

Det er Kriminalforsorgens opfattelse, at målgruppen af løsladte til § 110-institutioner i givet fald ville kunne profitere af en særlig støtte i løsladelsesfasen i form af eksempelvis en ordning med en støtte-kontaktperson eller lignende med henblik på råd og vejledning i konkrete situationer samt generel støtte i praktisk orienterede gøremål.

Kriminalforsorgen vil drøfte hensigtsmæssigheden af ovennævnte og eventuelle andre mulige initiativer på førstkommende møde i Kontaktudvalget mellem Justitsministeriet, Velfærdsministeriet og Beskæftigelsesministeriet i juni 2008 og vil efterfølgende overveje, om der på baggrund heraf er grund til at ændre på den nuværende praksis.

Lene Espersen

Lars Hjortnæs